

PARÍŽ

JE VŽDYCKY

DOBŘÝ NÁPAD

Jenn McKinlayová

COSMOPOLIS

PAŘÍŽ
JE VŽDYCKY
DOBŘÝ
NÁPAD

Jenn McKinlayová

Přeložil Jiří Kobělka

Copyright © 2020 by Jennifer McKinlay

All rights reserved including the right of reproduction in whole
or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group, a division
of Penguin Random House LLC.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Jiří Kobělka, 2021

Cover photography © Deposit Photos / encrrier, Freepik

ISBN 978-80-271-3086-3

KAPITOLA 1

„Budu se ženit.“

„Co?“

„Už máme vybrané i barvy. Růžovou a šedou.“

„Ehm... růžovou a jakou?“

„Šedou. Co myslíš, Chelsea? Řekni mi upřímně, není to moc retro?“

Zírala jsem na svého otce, vdovce středního věku. Stáli jsme v prodejně svatebních potřeb na rohu Boylston a Berkeley Street uprostřed Bostonu a on se se mnou bavil o barvách na svatbu. Na *svoji* svatbu.

„Promiň, dej mi vteřinku.“ Zvedla jsem ruku, zamžourala jsem a pokusila se najít odpověď na otázku, co se tady sakra děje.

Ze svého bytu v Cambridge jsem vyrazila jako střela na základě tátovy textovky. Žádal mě, ať za ním přijedu na tuhle adresu, protože je to naléhavé. Čekala jsem, že mu operují srdce, a on na mě vybalil svatební barvy!

Najednou jsem se nemohla nadechnout. Odmotala jsem si z krku vlněnou šálu, která mě škrtila, z hlavy jsem si strhla pletenou čepici a obojí jsem si nacpala do kapes. Prsty jsem si promnula čelo, abych si do mozku nahnala krev. Nepomohlo to. *No tak, Martino-ová*, zaklínala jsem samu sebe, *vzpamatuj se*. Rozepnula jsem si vato-

vanou zimní bundu, abych si dopřála trochu vzduchu, a zaměřila jsem pozornost na otce.

„Cos to říkal?“

„Růžová a šedá. Jestli to není moc retro?“ zopakoval otázku Glen Martin alias táta. Posunul si brýličky s drátěnými obroučkami výš na nos a podíval se na mě, jako by mi kladl zcela racionální otázku.

„Ne, myslím to předtím.“ Opsala jsem prstem kružnici, abych mu naznačila, že mi to má přehrát celé od začátku.

„Budu se ženit!“ Hlas mu přešel ve fistuli a já dospěla k závěru, že mého jinak usedlého pětapadesátiletého tátu uhranula nějaká vdavekchtivá dvacítká.

„Není ti něco, tati?“ zeptala jsem se. Pokud mi totiž bylo známo, neměl otec ani žádnou přítelkyni, natož aby pomýšlel na manželství. „Neuklouzl jsi v poslední době na ledu a nepraštil se do hlavy? Ptám se, protože mám pocit, že tohle nejsi ty.“

„Tak promiň,“ řekl mi na to. Natahl se a sevřel mě ve spontánním objetí, což byl další důkaz, že není ve své kůži zadumaného matematika. „Jsem prostě... Jsem strašně šťastný. Co říkáš na to, že bys nám šla za květinovou družičku? Házela bys před nás v procesí okvětní lístky.“

„To nevím... Vždyť je mi skoro třicet.“ Snažila jsem se nedávat najevo, jak jsem z toho všeho konsternovaná. Co se tady děje?

„To ano, ale my budeme mít kompletní svatební hostinu a vy se sestrou byste ve stejných šatičkách vypadaly moc roztomile. Třeba v něčem třpytivém.“

„Ve stejných šatičkách? Třpytivých?“ zopakovala jsem. Snažila jsem se nějak si to všechno přebrat, ale nešlo to. Náš milovaný táta se evidentně zcvokl. Asi bych měla sestře zavolat.

Zkoumavě jsem si prohlížela jeho obličej a snažila se posoudit, nakolik je šílený. Upřeně se na mě díval hnědozelenýma očima – stejnýma, jaké jsem každé ráno viděla doma v zrcadle –, ale zatímco

moje oči často vypadaly zastřené a vyhasle, ty jeho radostně zářily. Ten člověk byl snad opravdu šťastný.

„Ty to myslíš vážně,“ hlesla jsem. Rozhlédla jsem se po prodejně, která byla až po strop napěchovaná nadýchanými bílými svatebními kreacemi. Vůbec mi to nedávalo smysl, ale nedalo se popřít, že opravdu stojím ve svatebním salonu. „Nestřílíš si ze mě, že ne?“

„Vůbec ne.“ Otec se znovu zaculil. „Tak už mi poblahopřej, broučku, budu se ženit.“

Měla jsem pocit, že mi došel dech. V posledních sedmi letech mi ani jednou, ani jednou jedinkrát nepřišla na mysl možnost, že by se otec mohl znovu oženit.

„Koho si bereš?“ zeptala jsem se. Snad to není... né. To by bylo *šilenství*.

„Ty to fakt nevíš, Chelsea?“ Táta se napřímil. Úsměv se kamsi vytratil a on naklonil hlavu na stranu, což bylo jeho osvědčené gesto zkormoučeného rodiče. Já osobně jsem si tohoto otcova výrazu příliš často neužila. Na rozdíl od mé mladší sestry Annabelle, které jako by tátova hraná zklamanost vysloveně dělala radost. Obvykle mě tenhle výraz ihned srovnal do latě, ale dneska to nějak nezabralo.

„Sheri? Ty si bereš Sheri?“ Pokusila jsem se zachovat neutrální tón. Bezděky jsem o krok ustoupila, zakopla jsem o plandající konec vlastní šály a dost neelegantně jsem kecla na jednu z krémových sametových židliček, které byly rozestavené po celé téhle nechutně načančané prodejně. A vlastně jsem byla ráda, že sedím, protože mi bylo jasné, že jestli táta odpoví kladně, mohla bych úplně klidně omdlít.

„Ano, požádal jsem ji o ruku a ona k mému neskonalému nadšení souhlasila,“ konstatoval otec. Ve tváři se mu znovu objevil hloupoučce šťastný úsměv, jako by si prostě nemohl pomoci.

„Ale... ale... vždyť jsou to sotva dva týdny, co tě vyhrála ve sta-

romládenecké dražbě!“ vykřikla jsem. A rychle jsem zavřela pusu, než ze mě stačí vypadnout něco dalšího, například že tahle akce je docela uspěchaná.

Salonní krejčová, která právě pomáhala jedné budoucí nevěstě na pódium s obrovským trojstranným zrcadlem, se otočila a zadívala se na nás. Tmavé vlasy měla vyčesané do drdolu a tvář měla dokonale namalovanou. Připadala jsem si před ní trochu jako hastroš, protože jsem z domu vyběhla úplně nenalíčená. Na svoji obhajobu ovšem musím uvést, že když jsem za tátou vyrážela, vůbec jsem netušila, že mě posílá na adresu, kde sídlí svatební salon Bella's Bridal. Čekala jsem spíš pohotovost – a popravdě řečeno jsem si pořád nebyla jistá, jestli ta by vzhledem k otcově stavu nebyla vhodnější.

Glen Martin, matematik Harvardovy univerzity a můj po všech stránkách podivínský táta, byl donucen k účasti na staromládenecké dražbě pro zámožné občanky Bostonu. Na tuto dobročinnou akci ho přihlásila moje sestra Annabelle, která vybírala prostředky na bostonskou dětskou kliniku. Já jsem se samozřejmě zúčastnila taky, abych sestru s tátou podpořila, a za sebe můžu říct, že celá akce byla k uzoufání nudná.

Zlatým hřebem večera se stala dražba jakéhosi chirurga, o něhož svedly souboj dvě místní prominentky, a ta, která prohrála, ze vzteku pleskla svoji vítěznou sokyni přes obličej lepenkovým terčíkem. Ještěže byl dotyčný chirurg plastickým chirurgem, protože šrám ve tváři vítězky si vyžádal lékařské ošetření.

Můj otec však u dam zdaleka tak žádaný nebyl. Matematika nikdo nechtěl. Nikdo. Po několika minutách trapného ticha a poté, co se moderátorka pokusila vzbudit u osamělých postarších holek zájem bombastickým prohlášením, že se tento muž snaží vyřešit Riemannovu hypotézu, jsem se už chystala dát na tátou nabídku sama. V tu chvíli ovšem zvedla terčík drobná brunetka jménem Sheri a táta jí za to adresoval oslnivý vděčný úsměv. Vzápětí vy-

létlo do vzduchu hejno dalších očíslovaných terčků, ale Sheri už si vítězství nenechala vzít a nakonec tátu získala za čtyři sta třicet pět dolarů a padesát centů.

„Ano, trvalo to celé dva týdny,“ přisvědčil táta a natáhl ruce jako krupiéř v blackjacku, který chce ukázat, že nikde nemá zašité karty, žetony ani bankovky.

Adresovala jsem mu pohled, v němž se šok snoubil s hrůzou.

„Vím, že je to překvapení, Chels, ale když...“ začal otec, ovšem nedopověděl to. Skočila jsem mu totiž do řeči.

„Táto, myslím, že staromládenecká dražba není vhodný základ pevného a dlouhodobého vztahu.“

„Ale musíš uznat, že je to skvělá historika,“ opáčil.

„Ehm, ne.“ Snažila jsem se mluvit rozumně, jako by tohle všechno byl striktně matematický problém – například jak vměstnat šedesát melounů do malého auta. Rozpřáhla jsem ruce a zeptala se: „Co vůbec o Sheri víš? Jaká je její oblíbená barva?“

„Růžová, aha!“ Zadíval se na mě s vševědoucím výrazem, jaký bývá k vidění spíš u teenagera než u vzrostlého chlapa. Hm.

„No dobrá. Kdo jste a co jste provedl s mým otcem, pane?“ Chtěla jsem mu sáhnout na čelo, jestli nemá horečku – třeba ho přemohla chřipka a trpí halucinacemi.

„Pořád jsem to já, Chels,“ odvětil otec. Laskavě se na mě zadíval. „Jen jsem prostě pro změnu šťastný.“

Takže v tom to vězelo? Tohle na něm bylo tak jiné? Že je šťastný? Jenže jak může být šťastný se ženou, kterou sotva zná? Možná... no páni. Po mámině smrti nevedl táta moc bohatý společenský život – možná teď po dlouhé době k něčemu přičuchl a spletl si to s láskou. Jenže jak s ním mám o takových věcech mluvit, proboha?

Zavřela jsem oči a zhluboka se nadechla. Tohle přece rodiče dělají pořád. Určitě to nějak zvládnou. Navíc by to mohla být dobrá průprava pro případ, že někdy přivedu na svět dítě. Otevřela jsem

oči. V protějším rohu stály tři ženské v nejošklivějších žlutozelených šatech, jaké jsem kdy viděla. Obskakovaly nevěstu, která vůči nim chovala neskrývanou nenávisť. Došlo mi, že jestli tohle šílenství nezarazím, můžu se na jejich místě brzy ocitnout i já ve třípytíých šatičkách.

„Posaď se, tati,“ řekla jsem. „Myslím, že si musíme promluvit.“

Otec si sedl na vedlejší židličku a podíval se na mě se stejnou trpělivostí, s jakou mě kdysi učil zavazovat si tkaničky. Uhnula jsem pohledem. Uf, tohle bylo ještě trapnější, než když mě gynekolog opakovaně vyzval, abych se posunula malinko níž. Jako by nevěděl, že ženský zadek potřebuje trochu oporu. *Soustřed' se, Martinová!*

„Vím, že žiješ už několik let sám.“ Odkáslala jsem si. „A umím si představit, že máš určité potřeby, které jsi nemohl uspokojit.“

„Chelsea, ne,“ skočil mi do řeči. „O to tu nejde.“

Nevěšmala jsem si ho a mluvila jsem dál. Přitom jsem se ovšem dívala jinam, protože vést s ním tenhle rozhovor byla jedna věc, ale ještě se mu při něm koukat do očí, to už by bylo nad moje síly.

„A rozumím i tomu, že po tak dlouhém období pústu můžeš mít trochu zmatek v otázce, co vlastně cítíš, to je úplně v pořádku,“ vysoukala jsem ze sebe. Prokristapána, vždyť mluvím jako evangelický pastor. „Ale to ještě neznamená, že se musíš oženit s prvním člověkem, se kterým se po mámě vyspíš.“

Tak, a bylo to venku. Moje moudrá a nezištná rada se ovšem setkala se zarytým mlčením. Čekala jsem, až táta vyjádří úlevu nad zjištěním, že se vlastně vůbec ženit nemusí. Čekala jsem a čekala, jenže pořád nic. Nakonec jsem se na tátu podívala. Zíral na mě úplně stejně, jako když jsem zjistila, že ta zoubková víla je ve skutečnosti on. Pohledem plný skleslosti.

„Sheri není první,“ prohlásil.

„Vážně?“ Byla jsem v šoku. V totálním šoku, to vám teda povím.

„Ne.“

„Ale nikdy jsi mi o nikom dalším neřekl,“ namítla jsem.

„A proč bych ti to měl říkat?“ opáčil táta. „Byly to kamarádky, ne trvalé vztahy.“

„Byly?!“ vykřikla jsem proti své vůli. Krejčová mi adresovala další plísňivý pohled a já jsem zakašlala, abych získala čas se trochu sebrat.

Táta se na židli ošil a vyslal ke mně úsměv plný pochopení. „Možná nebyl nejlepší nápad scházet se zrovna tady. Myslel jsem si, že budeš z možnosti pomáhat mi naplánovat svatbu nadšená, ale zřejmě ještě nejsi připravená.“

„No to bych prosila, že nejsem připravená,“ řekla jsem. „Ale ty taky ne.“

„Já jo.“

„Vážně? Tak schválně: má Sheri radši psy, nebo kočky?“

„To...“ Otec zamžoural.

„No jasně, protože se znáte teprve dva týdny,“ trumfovala jsem. „Vzpomínáš si, jak jsi měl na čele tu bulku? Výsledky biopsie přišly za víc než dva týdny, a ty si teď chceš brát ženskou, se kterou se neznáš ani tak dlouho, aby ti za tu dobu stihli udělat biopsii.“

Bezděky jsem zvyšovala hlas, takže táta rozpráhl ruce, aby mě utišil. Možná bych ho i poslechla, jenže jsem měla pocit, že jsem trefila hřebíček na hlavičku a je třeba ho zatlouct úplně. Připravila jsem se na zdrcující úder.

„Tati, víš vůbec, jestli má radši koláč, nebo dort?“

„No... totiž...“

„Uvědomuješ si, že se možná chystáš strávit zbytek života s člověkem, který bude slavit narozeniny koláčem?“

„Chels, já vím, že je to na tebe strašně rychlé,“ odpověděl. „Vím to, ale zároveň si myslím, že je v zásadě jedno, jestli má Sheri radši koláč, nebo dort. Kdoví, třeba je zatížená na zmrzlinu a ta se hodí ke všemu.“

„Máma měla ráda dort,“ řekla jsem. A bylo dokonáno. Vytasila jsem mámu, nejpádňější argument proti celé téhle ukvapené manželské poštilosti.

Tátův úsměv se vytratil, jako když člověk zamáčkne mezi prsty knot svíčky. Měla jsem ze sebe strašný pocit, ale ani zdaleka ne tak strašný jako při představě, že by se tahle Sheri – bůh chraň! – stala mou macechou.

„Máma je už sedm let mrtvá, Chels,“ prohlásil otec. „To je hodně dlouhá doba na to, aby byl člověk sám.“

„Jenže tys nebyl sám... evidentně,“ namítla jsem. „Navíc máš mě a Annabelle.“

„To je pravda.“

„Tak proč se potřebuješ ženit?“ tlačila jsem na pilu.

Táta si povzdechl. „Protože Sheri miluju a chci, aby se stala mou ženou.“

Zalapala jsem po dechu. Měla jsem pocit, že mi vlepil facku. Samozřejmě jsem věděla, že reaguju špatně, jenže tohle byl můj táta. Chlap, který kdysi přísahal, že bude milovat moji mámu, dokud je smrt nerozdělí. Jenže v tom byl právě ten háček. Máma umřela a táta byl od té doby sám. Až do chvíle, kdy poznal Sheri Armstrongovou – ženskou, která se o něj zasloužila jen tím, že před čtrnácti dny na dražbě zvedala terčík.

Vlastně jsem tomu rozuměla. Fakt jo. Dražební horečku jsem si vyzkoušela na vlastní kůži, když se onehdy na eBay objevily nepoužité lodičky Jimmy Choo. Je těžké vzdát se něčeho, co už téměř držíte v dlani, i kdyby to byl jen uvadající matematik, a ještě hůř se toho vzdáváte ve chvíli, kdy konkurent neustále přihazuje. Jenže tady šlo o mého tátu.

Jedna ze zaměstnankyň svatebního salonu se k nám přichomejtna s táčem s mimosami. Popadla jsem dvě číše a rovnou je do sebe kopl. Bože, jak já jsem doufala, že v nich bude víc šampaňského

než džusu! Bublínky mi doputovaly na patro, ale přestože jsem si přála, aby mi z něj dokázaly spláchnout pachův tátovy znepokojivé zprávy, bohužel se tak nestalo.

„Hele, vím, že je lákavé, když po tobě touží hejno nezadaných a nadržených ženských, ale...“

„Jo? Vážně to víš?“ Táta si podepřel bradu dlaní, pak zvedl obočí a prohlédl si mě jiskrným zrakem.

„Dobrá, technicky vzato to možná nevím, ale pointa je v tom – a je to dobrá pointa –, že se momentálně s Sheri nepohybujete v reálném světě,“ vysvětlila jsem otcí. „Chápu, že Sheri se teď veze na vítězné vlně, když tě vyhrála, ale to ještě neznamená, že si tě musí i vzít. Proč si ji vlastně musíš brát? Proč spolu nemůžete žít normálně v hříchu jako jiní staříci?“

„Protože se máme rádi a vzít se chceme.“

„To takhle brzy nemůžeš vědět,“ namítla jsem. „Prostě to není možné. Vždyť si s ní ještě vlastně nezačal ani chodit.“

Táta se zamračil. Zjevně mi nerozuměl.

„Prvního půl roku až rok nechodíš s reálným člověkem,“ vysvětlila jsem mu. „Chodíš s jeho projekcí, s umělým obrazem, který sis o něm vytvořil. Reálný člověk – ten, který nezvedá prkýnko a nemůže najít v ledničce kečup, i když ho má přímo před očima – se ti vyjeví až několik měsíců po začátku vztahu. Věř mi.“

„O čem to mluvíš? Jasně že chodím s reálným člověkem. Můžu tě ujistit, že jako ženská je Sheri reálná ažaž. Páni, jak ta je reálná...“ Tátovi zčervenaly špičky uší a já jsem ve tváři ucítila rumělec rozpaků. Ale nevzdávala jsem to.

„Tati, tak zaprvé: *fujtajbl*. A za druhé ti chci vysvětlit, že projekce daného člověka vždycky vypadá líp než on samotný. Po dvou týdnech vztahu jsi prostě ještě nepoznal skutečnou Sheri. Ta opravdová se schovává za dokonalým účesem a make-upem, bez nichž se před tebou zatím neukáže, a za fasádou klidné povahy. Schovává

se za ženskou, která se tváří, že tvoje vtipy jsou k popukání. Přestože nejsou.“

„Tak to zase pr.“ Otec zavrtěl hlavou. „Já už ji bez make-upu viděl. Pořád je krásná. A taky je temperamentní, zkus se s ní třeba někdy projet autem. Naučil jsem se od ní pár nových výrazů. Velmi poučné. A abys věděla, moje vtipy k popukání jsou.“

Obrátila jsem oči v sloup. Nezbyvalo mi než s těžkým srdcem přitvrdit. Třeba mu otevře oči šrapnel.

„Dobrá, tati, nerada to říkám takhle natvrdo, ale nedáváš mi jinou možnost. Ta ženská si tě bere jen pro peníze.“ Připadala jsem si jako strašná mrcha, když jsem to řekla, jenže tátu prostě musel někdo chránit před zlatokopkami. Vlastně to ode mě byl projev něhy.

K mému překvapení se otec rozesmál. „Sheri je o hodně movitější. Za chudase jsem v tomhle vztahu já.“

„Tak proč si probůh bere tebe?“ zeptala jsem se.

Slava ze mě vylétla dřív, než jsem je stačila spolknout. Bylo to ošklivé. Věděla jsem to, ale byla jsem příliš rozrušená a našťvaná, než abych se dokázala ovládnout.

„Nemyslela jsem to tak, jak to vyznělo,“ začala jsem, jenže táta mě přerušil.

„To doufám. Protože v komunitě žen středního věku platím za dobrou partii, ať si o tom myslíš, co chceš.“

Vstal a sebral si z nedalekého věšáku kabát. Když se do něj soukal, tvářil se tak ublíženě, až se mi z toho sevřel žaludek. Tátu jsem měla ráda. Nikdy jsem mu nechtěla způsobit jakoukoliv bolest, a přesto se mi to právě podařilo. Nesmírně jsem ho ranila. Připadala jsem si špinavější než onuce.

„Promiň, tati, nemyslela jsem to tak...“ Začala jsem to žehlit, ale on mě znovu přerušil.

„Myslelas to tak a musím říct, že mě to bohužel ani nepřekvapu-

je,“ prohlásil. „Poslyš, dodnes každý den oplakávám máminu smrt a budu ji oplakávat až do smrti. Ale teď jsem našel někoho, s kým jsem šťastný, a chci s tím člověkem strávit zbytek života. Což nijak neubírá na všem, co jsem prožil s tvou mámou.“

„Vážně ne?“ namítla jsem. To je ono. Otec na to kápl. Přesně tohle mě od jeho oznámení štvalo. Jak může nevidět, že když mámu nahradí někým jiným, naprosto tím umenšuje všechno, co předtím prožil s ní? „Ta Sheri si vezme tvoje jméno, ne? A nastěhuje se do našeho domu, je to tak? Takže všechno, co kdysi patřilo mámě – od oslovení ‚paní Martinová‘ až po dům, který milovala a v němž vychovávala rodinu –, teď prostě předáš jiné ženské. A než se na děju, budeš po mně chtít, abych jí říkala ‚mami‘.“

V otcově tváři se mihl provinilý výraz.

„Ne.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Tohle fakt ne.“

„Já netvrdím, že jí tak musíš říkat, ale Sheri nikdy neměla vlastní rodinu a onehdy se jen tak letmo zmínila, jak moc se těší, že bude mít dcery. Bylo by milé, kdybyste dokázaly docenit, jak je fajn mít zase v životě mámu.“

„Já její dcera nejsem a nikdy nebudu,“ řekla jsem. Hruď se mi dmula rozhořčením. „Jak můžeš předstírat, že tímhle vším nevy-mazáváš mámu zmizíkem?“

Táta naklonil hlavu na stranu a zadíval se na mě se zvednutým pravým obočím. Dvojí nálož otcovského zklamání. Přehodil si přes krk šálu a nasadil si rukavice.

„Víš co? Nevím, jestli si Sheri vezme moje jméno. Ještě jsme o tom nemluvili,“ řekl. „A pokud jde o dům, hodlám ho prodat, abychom mohli začít společný život na novém místě.“

Zalapala jsem po dechu. Domov mého dětství. On se ho chce zbavit? Prodat ho? Cizím lidem? Měla jsem pocit, že se pozvracím. Místo toho jsem na ex dopila sklenici s šampaňským.

„Bereme se s Sheri za tři měsíce,“ konstatoval otec. „Plánujeme

hezkou červnovou svatbu a moc si přeje, abys byla její důležitou součástí.“

„Jako květinová družička?“ ušklíbla jsem se. „Koho tahle šlechetnost napadla?“

„Sheri,“ odpověděl táta a zaťal čelist. „Nikdy vdaná nebyla, a tak to bere se vši vážností. Je radost ji při tom sledovat.“

„Třicetiletá družička,“ odvětila jsem s neústupností kombajnu na silnici. Tohle jsem prostě nedokázala překousnout.

„No dobrá, chápu. Tak prostě přijď, za co chceš,“ řekl táta. „Můžeš být jen můj doprovod, můžeš mi dělat svědka, můžeš dělat svědka jí nebo nás pro mě za mě oddávat. Mně je to fuk. Hlavně tě tam chci. Pro Sheri i pro mě je strašně důležité, abys nám dala svoje požehnání.“

Nechápavě jsem na něj vejrala. Tenhle uhlazený profesor matematiky z Harvardu, který mě naučil házet baseballovým míčkem, jezdit na kole a kopat chlapy do nádobíčka, když si začnou moc dovolovat, nikdy v životě nevypadal tak odhodlaně. On to fakt myslí vážně. Se Sheri Armstrongovou se zkrátka ožení a na světě neexistuje síla, která by ho od toho odradila.

„Já... no...“ Slova se mi zasekla v hrdle. Chtěla jsem mu říct, že je to v pořádku, že si samozřejmě zaslouží být šťastný a ujmu se jakékoliv role, kterou mi přidělí, jenže jsem to ze sebe nedokázala vypravit. Jen jsem seděla na židli, otvírala a zavírala pusku jako ryba na suchu a snažila se rozpomenout, jak se dýchá ústy.

Otec si zvedl límec a připravil se na chladný březnový vzduch. Vypadal napůl sklesle a napůl zklamaně. „Nedělej si násilí.“ Odvrátil se ode mě.

Seděla jsem jako přikovaná. Deptala mě představa, že bychom se měli rozejít takhle, jenže náhlý zvrat událostí mě tak dokonale šokoval, že jsem upadla do tranzu. S příšernými pocity jsem čekala, až odejde, jenže on se ke mně ještě jednou otočil. Kdyby se tvá-

řil nasupeně, dost možná bych se zatvrdila a pokračovala v tuhém odporu, ale jemu se ve tváři zračil smutek.

„Co se to s tebou stalo, broučku?“ zeptal se. „Bývalas holka s velkým srdcem, která jednou zachrání svět.“

Neřekla jsem nic. Jeho zklamání a zmatek se přese mě přelily jako zkyslé mléko.

„Vyrostla jsem.“ I v mých uších však tato slova zněla dost chabě.

Otec zavrtěl hlavou. „Ne, tys nevyrostla. Právě naopak. Úplně jsi přestala růst.“

„To myslíš vážně? V posledních sedmi letech jsem vybrala miliony dolarů na boj proti rakovině – jak můžeš tvrdit, že jsem přestala růst?“ Bublalo ve mně rozhořčení. „Snažím se na světě něco změnit.“

„To mluvíš o své práci,“ namítl táta. „Jenže být dobrý ve svém povolání ještě neznamená, že člověk roste i po osobní stránce. Vždyť se podívej, jak žiješ, Chels. Pracuješ sedm dní v týdnu. Nikdy si nevezmeš volno. S nikým nechodíš. Nemáš žádné přátele. A kdybychom si spolu občas nezašli na snídani na stojáka, pochybuju, že bych se s tebou viděl jindy než o svátcích. Od máminy smrti ses stáhla do sebe a uzavřela se před světem. Co je tohle za život?“

Otočila jsem hlavu a zadívala se z okna na Boylston Street. Nemohla jsem uvěřit, že táta zlehčuje moji náročnou práci pro Americkou koalici proti rakovině. Vydala jsem ze sebe všechno, abych se vypracovala na pozici nejlepší akvizitorky ve firmě, a s výjimkou jedné otravné kolegyně nikdo moje postavení nezpochybňoval.

Otec si povzdechl. Nedokázala jsem se na něj podívat. „Hele, Chels, já netvrdím, že všechno, čeho jsi dosáhla, není důležité. Chci ti jenom říct, že ses v posledních letech změnila. Už jsi ani nedokážeš vzpomenout, kdy naposledy jsi domů přivedla někoho, koho jsi mi chtěla představit. Jako bys kolem sebe po mámině smrti vystavěla zeď...“

Prudce jsem otočila hlavou jeho směrem, aby se neopovažoval mluvit o mémě jedním dechem jako o své druhé svatbě.

„Chels, tady jseš!“ Od vchodu na protější straně salonu se k nám linul pronikavý hlas. Odtrhla jsem pohled od táty a zadívala se na svou mladší sestru Annabelle. Stála tam v saténových a tylových šatech růžové barvy, ozdobených třpytivými flitry.

„Co je tohle?“ Přesouvala jsem pohled mezi Annabelle a tátou. Světlo ze stropních zářivek se odráželo od flitrů a mně se dělaly mžitky před očima – anebo jsem možná měla mrtvici. Těžko říct.

„To jsou naše šaty!“ zapištěla Annabelle a začala k nám cupitat. Dlouhá tylová sukně se jí pod těsně padnoucím saténovým živůtkem bohatě vlnila a dlouhé tmavé vlasy jí vlály na všechny strany. Vypadala jako dementní pohádková princezna. „Líbí, nebo líbí?“

„Ne, nelíbí. Jsou moc růžové, moc nabírané, prostě je to moc!“ vykřikla jsem. Krejčová mě zpražila pohledem; vypadala, jako by měla tisíc chutí vytahat z jehelníčku na zápěstí špendlíky a zasadit mi jimi několik set bodanců. Malinko jsem ztlumila hlas. „Copak jste se oba zbláznili? Ne vážně, co se tu sakra děje?“

Annabelle se zaraženě zastavila. Při téhle náhlé změně pohybu malinko zavravorala, takže princezna v jejím podání teď vypadala spíš opilá než cáklá.

„Jak z toho můžeš mít radost?“ utrhla jsem se na ni. „Copak mě už sedmadvacet let neznáš? Jak sis mohla myslet, že se mi tohleto bude líbit?“

Annabelle se chytila opěradla nejbližší židle, aby neupadla. „A tím ‚tohleto‘ myslíš šaty, nebo celou svatbu?“

„Samozřejmě myslím celou svatbu,“ zavrčela jsem. „Táta evidentně prochází krizí středního věku a ty to necháváš jen tak. Copak vážně nevidíš, do jaké šlamastyky jsme se všichni dostali, Annabelle?“

Sestra na mě zamžourala a nasadila zmatený výraz. „Do jaké šla-

mastyky? Táta se žení. A to je bezva. Navíc mám pocit, že v tom mám taky trochu prsty, poněvadž to byla moje dražba, která svedla tátu a Sheri dohromady.“

„Protože ses stejně jako táta úplně pomátla!“ vyhrkla jsem. „Dva týdny jsou příliš krátká doba na to, abys dokázala posoudit, jestli si někoho máš vzít, nebo ne. Probůh, vždyť i vyřízení pasu trvá dýl! Proč tuhle šílenost podporuješ?“

„Chels, to není fér a ty to dobře víš,“ oslovil mě táta.

Zřejmě jsem se zatvářila jako rozzuřená medvědice, protože na jednu změkl a okamžitě změnil taktiku.

„Kdy sis přestala pouštět do srdce lásku?“ zeptal se mě. Jeho hlas teď zněl jemněji – byl plný otcovských obav, které mě tlačily jako malé boty. Já je ovšem ignorovala. Člověk, který si bere někoho, koho sotva zná, mě rozhodně nebude soudit. „Opravdu chceš prožít svůj život takhle, Chels? Bez člověka, jemuž by ses se vším svěřovala a s nímž by ses o všechno dělila? Já tedy ne.“

Obrátila jsem se zpátky k oknu a odmítla jsem mu na to odpovédět. Otec si ztěžka oddechl a zklamaně odešel. Dívala jsem se, jak se jeho odraz ve skle zmenšuje, až nakonec mizí úplně. Nedokázala jsem si vybavit, kdy jsme se naposledy pohádali tak, že mezi námi zůstala viset tvrdá slova a užírala nás jako hnisavý bolák. Od chvíle, kdy máma umřela, jsme si oba naléhavě uvědomovali, jak drahocenný dar je život, a i když jsme se třeba na něčem neshodli, vždycky, vždycky jsme si na závěr rozhovoru řekli: *Mám tě rád* nebo *Mám tě ráda*.

Napadlo mě, že za ním vyběhnu, omluvím se mu a ujistím ho, že mám z něj a Sheri radost, jenže by to byla lež a já jsem věděla, že nejsem tak dobrá herečka, abych tuhle etudu zvládla. Prostě jsem se k tomu nedokázala přimět. A tak jsem místo toho radši dopila druhou mimosu, protože na šampaňské je na rozdíl od rodiny vždycky spolehnutí.